

конструкція, є частиною медичного забезпечення, що буде враховано автором під час формулювання поняття медичного забезпечення транспортної безпеки.

Література:

1. Про захист прав споживачів : Закон України від 12.05.1991 № 1023-ХІІ. Відомості Верховної Ради УРСР. 1991. № 30. Ст. 379.
2. Про адміністративні послуги : Закон України від 06.09.2012 № 5203-VI. Відомості Верховної Ради. 2013. № 32. Ст. 409.
3. Герц А. А. Медична послуга як об'єкт правового регулювання. Науковий вісник міжнародного гуманітарного університету. Сер.: Юриспруденція. 2015. № 15 Том 2. С. 11-13.
4. Польшікова Г. Г. Медична послуга як різновид споживчих послуг. Актуальні проблеми приватного права : матеріали міжнар. наук.-практ. конф., присвяч. 92-й річниці з дня народж. д-ра юрид. наук, проф., чл.-кор. АН УРСР В.П. Маслова, 28 лют. 2014 р. Харків, 2014. С. 322–324.
5. Основи законодавства України про охорону здоров'я : Закон України від 19.11.1992 № 2801-ХІІ. Відомості Верховної Ради України. 1993. № 4. Ст. 19.
6. Організація медичного забезпечення військ : підруч. для студ. вищ. мед. закл. освіти України III–IV рівнів акредитації / за редакцією професора В.В. Паська. Київ : «МП Леся», 2005. 430 с.
7. Логвиненко Б.О. Адміністративно-правові засади медичного забезпечення органів внутрішніх справ України : дис. ... канд. юрид. наук : 12.00.07. Дніпропетровськ, 2008. 211 с.

DOI <https://doi.org/10.36059/978-966-397-395-1-86>

РЕГЛАМЕНТАЦІЯ АДВОКАТСЬКОГО САМОВРЯДУВАННЯ В ЗАКОНОДАВСТВІ УКРАЇНИ

Войцешук Вадим Валерійович

здобувач Приватної установи

«Науково-дослідний інститут публічного права»

м. Київ, Україна

Ефективне функціонування інституту адвокатури залежить від рівня розвиненості системи адвокатського самоврядування, яка виступає організаційною основою адвокатури в Україні. Л. П. Нестерчук

наголошує, що самоврядність адвокатури є акцентованою Українською державою й представницькими органами інституту адвокатури. Адвокатура як самоврядний інститут є відокремленим від держави, а її організаційна побудова, незалежність вимагають ґрунтування на засадах адвокатського самоврядування. Виходить, що адвокатське самоврядування – найважливіший аспект організаційної основи адвокатури [1, с. 135]. Слід додати, що адвокатське самоврядування також відіграє важливу роль у формуванні системи гарантій адвокатської діяльності, які дуже важливі з огляду на необхідність забезпечення її незалежності та професійності.

У своєму дослідженні І. І. Габані підкреслює, що адвокатське самоврядування є важливим механізмом регулювання адвокатської професії в Україні. Воно дозволяє адвокатам самостійно приймати рішення щодо організації та функціонування своєї професійної діяльності. Важливо активно враховувати міжнародні стандарти та рекомендації для розвитку адвокатського самоврядування, включаючи створення регіональних органів, які сприятимуть більш ефективному представництву та участі адвокатів у вирішенні питань, що стосуються їхньої професії [2, с. 532]. Слід погодитися з тезою про необхідність адаптації вітчизняної системи адвокатського самоврядування до міжнародних стандартів, особливо в умовах євроінтеграції України.

М. Є. Васильченко надає наступне визначення адвокатського самоврядування: система спеціальних органів, через які адвокати можуть самостійно забезпечити внутрішню самоорганізацію та самоврядування адвокатури з метою забезпечення дотримання ними норм професійної етики та дисципліни. На думку дослідниці, особливості правового статусу органів адвокатського самоврядування обумовлені: наявністю широкого кола суб'єктів адвокатського самоврядування; великою кількістю форм реалізації адвокатського самоврядування; метою адвокатського самоврядування; адвокатською етикою та дисципліною; наявністю ряду гарантій діяльності самоврядування [3, с. 174].

Т. Б. Вільчик зазначає, що за допомогою організаційних структур здійснюється як сама адвокатська діяльність безпосередньо, так і забезпечуються юридичні, соціальні та інші гарантії цієї діяльності, у тому числі й захист адвокатів від неправомірних дій і втручання в діяльність адвокатури з боку держави. Під організаційною структурою (системою) мається на увазі сукупність органів самоврядування, адвокатських утворень, громадських об'єднань адвокатів і різнопланових зв'язків між ними, що забезпечує цілісність адвокатури як правозахисного інституту, збереження її основних властивостей при різних внутрішніх і зовнішніх змінах [4, с. 39]. Отже, слід говорити про

розбудову в Україні адвокатоцентричної моделі адвокатського самоврядування, яка попри спрямованість на врегулювання внутрішньо-організаційних аспектів, передбачає потужну зовнішньо-організаційну складову.

У Законі України «Про адвокатуру та адвокатську діяльність» від 05 липня 2012 року № 5076-VI вказано, що адвокатське самоврядування ґрунтується на принципах виборності, гласності, обов'язковості для виконання адвокатами рішень органів адвокатського самоврядування, підзвітності, заборони втручання органів адвокатського самоврядування у професійну діяльність адвоката [5]. На нашу думку, ці принципи в достатній мірі забезпечують функціональність адвокатського самоврядування, не створюючи при цьому надмірного навантаження на роботу усієї системи. Ці засади достатньо важливі, адже вони характеризують ті фундаментальні моменти, які покладено державою в основу інституту адвокатури в цілому.

Відповідно до норм чинного законодавства, завданнями адвокатського самоврядування є: забезпечення незалежності адвокатів, захист від втручання у здійснення адвокатської діяльності; підтримання високого професійного рівня адвокатів; утворення та забезпечення діяльності кваліфікаційно-дисциплінарних комісій адвокатури; створення сприятливих умов для здійснення адвокатської діяльності; забезпечення відкритості інформації про адвокатуру та адвокатську діяльність; забезпечення ведення Єдиного реєстру адвокатів України; участь у формуванні Вищої ради правосуддя у порядку, визначеному законом [5]. Слід підкреслити, що наведені завдання повністю корелюються з принципами адвокатського самоврядування, і мають важливе практичне значення. Вони розкривають напрями діяльності органів адвокатського самоврядування та характеризують структурну будову означеної системи.

Згідно чинного законодавства адвокатське самоврядування здійснюється через діяльність Національної асоціації адвокатів України, конференцій адвокатів регіону, рад адвокатів регіону кваліфікаційно-дисциплінарних комісій адвокатури, Вищої кваліфікаційно-дисциплінарної комісії адвокатури, ревізійних комісій адвокатів регіонів, Вищої ревізійної комісії адвокатури, Ради адвокатів України, з'їзду адвокатів України [5].

Таким чином адвокатське самоврядування в Україні представляє собою відносно самостійну, наділену певною автономією сукупність органів, повноваження яких чітко регламентовані та охоплюють різні сфери організації та нормального функціонування адвокатури в Україні. Адвокатське самоврядування реалізується на двох

концептуалізованих рівнях: регіональному (представлений структурами, які здійснюють свою діяльність в рамках окремих регіонів України) та загальнодержавному (позиціонується через вищі органи в системі, наділені переважно представницькими функціями). Кожен орган адвокатського самоврядування спеціалізований на вирішенні окремих питань, пов'язаних з функціонуванням інституту адвокатури. Подібний підхід забезпечує розмежування завдань адвокатського самоврядування та дозволяє підвищити його ефективність.

Література:

1. Нестерчук Л. П. Напрями оптимізації організаційної побудови адвокатури України. *Вісник Міжнародного гуманітарного університету*. 2021 № 54. С. 134–138.

2. Габані І. І. Основні елементи адвокатського самоврядування, як один із видів регулювання адвокатури в Україні. *Аналітико-порівняльне правознавство*. 2023. № 11. С. 529–532.

3. Васильченко Є. М. Поняття та особливості правового статусу органів адвокатського самоврядування. *Вісник Кримінологічної асоціації України*. 2023. № 3 (30). С. 170–176.

4. Вільчик Т. Б. Системи органів адвокатського самоврядування в країнах Європейського Союзу: Італія, Німеччина, Франція. *Право та інноваційне суспільство*. 2015. № 2 (5). С. 38–45.

5. Про адвокатуру та адвокатську діяльність: Закон України від 05 липня 2012 р. № 5076-VI. *Голос України*. 2012. № 148.

DOI <https://doi.org/10.36059/978-966-397-395-1-87>

ЄВРОПЕЙСЬКІ АКТИ З ПИТАНЬ ОХОРОНИ АТМОСФЕРНОГО ПОВІТРЯ ТА ПОВІТРЯНОГО ПРОСТОРУ

Гордієнко Артур Вікторович

*докторант кафедри конституційного та адміністративного права,
Запорізький національний університет
м. Запоріжжя, Україна*

Пріоритетний захист у зазначених документах відводиться захисту права особи на безпечне довкілля, що корелюється із чинним Директивами ЄС, зокрема, з положеннями: Директиви 2008/50/ЄС «Про якість атмосферного повітря та чистіше повітря для Європи» [1];